

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII KADENCJA**

Warszawa, dnia 21 maja 2010 r.

Druk nr E36

OPINIA

KOMISJI SPRAW UNII EUROPEJSKIEJ

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, uchylająca decyzję ramową 2002/629/WSiSW

Marszałek Senatu skierował do komisji projekt aktu prawnego UE; projekt stanowiska Rady Ministrów w sprawie tego dokumentu został przekazany w dniu 23 kwietnia 2010 r.

Komisja rozpatrzyła wniosek na posiedzeniu w dniu 21 maja 2010 r.

Sygnatura dokumentu	Komisja Europejska	COM(2010) 095
	Rada UE	8157/10

Przewodniczący Komisji
Spraw Unii Europejskiej
(-) Edmund Wittbrodt

OPINIA

Na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz.U. z 2004 r. Nr 52, poz. 515; z 2005 r. Nr 160, poz.1342), Komisja Spraw Unii Europejskiej przedstawia opinię w brzmieniu:

Komisja uwzględniła opinię Komisji Ustawodawczej i Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji przyjętą w dniu 11 maja 2010 r.

Komisja badając wspomniany projekt dyrektywy pod kątem jego zgodności z zasadą pomocniczości wyrażoną w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej nie stwierdziła jej naruszenia.

Komisja popiera przyjęcie dyrektywy, jednak wyraża wątpliwości co do poniższych przepisów:

1. Art. 2 ust. 1 zawierający definicję przestępstwa handlu ludźmi, wydaje się mało dokładny, gdyż z uwagi na niejasne użycie przyimków (bądź, lub) znamiona przestępstwa są wskazane nieprecyzyjnie. Właściwsze byłoby określenie tej definicji w taki sposób jak zostało to zrobione w ustawie z 9 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy o Policji, ustawy - Przepisy wprowadzające Kodeks karny oraz ustawy - Kodeks postępowania karnego – w dodanym w art. 115 paragrafie 22 gdzie wyraźnie wskazano w odrębnych punktach, jakie działania składają się na handel ludźmi oraz przesłanki jakie muszą zostać spełnione, aby zostały one uznane za takie przestępstwo.
2. W art. 2 ust. 2 projektu zdefiniowano pojęcie osoby bezbronnej, które nie zostało użyte w dalszej części projektowanej dyrektywy. Jednak w art. 4 ust. 2 lit. posłużono się sformułowaniem „osoby szczególnie bezbronnej” odrębnie je definiując. Kwestia ta wymaga wyjaśnienia.
3. W art. 2 ust. 3 zdefiniowano pojęcie wyzysku, co jednak budzi wątpliwości z następujących powodów: w polskim tłumaczeniu użyto słowa „wyzysk”, podczas gdy zarówno w ustawie z 9 kwietnia 2010 r. jak i w konwencji Rady Europy użyte zostało określenie „wykorzystywanie”; ponadto definicja jest nieprecyzyjna, gdyż posługuje się np. nieokreślonym pojęciem „wyzyskiwanie działalności przestępczej”. Użyto w nim również sformułowania „co najmniej” (ang. as minimum) co jest określeniem stosowanym w przypadku kategorii ilościowych, a nie jakościowych.

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
